პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

კვირა, 16 მაისი, 1926 წელი.

ტარტაროზი

№ 48

ფასი ორი შაური

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„მაკდონალდი ღვთის სახით მოუხმობდა გაფიცულთ—გაფიცვა მოეხსნათ".

მაკდონალდი

„ძეო ღვთისაო! ეს გაფიცვა შენი ხვედრია,
მჩაგვრელთა ხელებს ნუ მოაკლებ მათ ძეო ღვთისა:
მუხლმოდრეკით, ხელაპყრობით შემიდრია
აწ მოგვივლინო ჩვენ დრო-ჟამი შეთანხმებისა!"

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ბრძანება № 8

ყველას და ყველგან ჩვენს კორთ-აგენტებს... ზოგან თუ მრავალს,—ზოგან კი კენტებს.

მიიღეთ, ძმებო,
ჩემგან სალამი.
ხელში გეჭიროთ
სველი კალამი.

დღეს გეგზავნებათ
ჰა, ეს ბრძანება.
(ბრძანებას თავი
ვინ დაანება).

თუმცა, მართალია:
ხანი დიდია.
(ცხოვრების დღენი
სწრაფად მიდიან).

ჩვენგან ბრძანება
არ მიგიღიათ...
(ყოველს საკითხებს
ვსტოვებდით ღიათ).

და ეს, იცოდეთ,
მხოლოდ იმიტომ:
რომ თქვენ რა გექნათ,
იცოდეთ თვითონ...

და წარა-მარა
ყოველ საკითხზე.
(ბრძანება მკაცრი
ერთხელ რაკი თხზე).

თვითონ სთქვით თქვენა,—
რა საჭიროა?!
მისი გაცემა,
რა საგმიროა?!

ჩვენ ხომ არა ვართ
გამგე და სპეცი?
(ვამბობ,—მათ შორის,
ვინც არის მხეცი).

რომ არ ასვენებს
საწყალ შიკრიკსა;
აძრობს ბრძანებით
მას კუდის რიკსა!

გარდა ამისა,—
ჩვენ გენდობოდით,
ყოველს საქმეში
დაგეყრდნობოდით;

თქვენი იმედი
ჩვენ გვქონდა მარად;
ყოველ სიძნელეს
ვიჩნევდით არად...

ჰო-და სხვა კიდევ
მოსაზრებებით,
არ გაწუხებდით
ჩვენ ბრძანებებით.

მაგრამ ახლა კი
გვჭირია იგი,
რომ არ შეირყეს
ჩვენს კორთა რიგი

თუ სხვა ქვეყნებში
არის კრიზისი,
პრემიერების და
მთავრობების.

(კაპიტალიზმის
დასაყრდნობისა,—
მუშათა კლასის
კი ობობების).

რად გაგვიკვირდეს,
ან რა საქმეა,
ჩვენშიაც იყოს,
კრიზისი... მაგრამ

არა მთავრობის,
ხელისუფლების,—
(არსად არ არის
ჩვენსავით მაგრად),

არამედ რამის...
თუნდაც ქაღალდის...
დიახ! ქაღალდის
არის კრიზისი,—

და ამიტომაც
მთლად დაიხურა
ჟურნალ-გაზეთი
მრავალი სხვისი...

ჩვენც თანაუგრძნობთ
მდგომარეობას
და ჯერ-ჯეროვნით
ასე შევჩერდით:

რომ ყოველ კვირას
გამოიგიგზავნით,
ჩვენ „ტარტაროზსა",
მხოლოდ რვა გვერდით.

ეკონომიის
რეჟიმი არის...
სხვებს უნდა მივსცეთ,
ჩვენ მაგალითი,—

და თუ „ტარტაროზს"
არ მოვაკელით,—
აბა, მითხარით,
ვაჩვენოთ რითი?!

ეკონომიის
რეჟიმი უნდა
თქვენც გაატაროთ,
დაიცვათ კარგად

და ნუ დახარჯავთ:
ქაღალდს და მელანს,
როცა მასალა
არაფრად ვარგა.

ეს კი არ ნიშნავს:
ხელი აიღოთ
და დაეთხოვოთ
ბრძოლას და წერას...

პირიქით: უნდა
უფრო უმატოთ
მაჯების ცემას
და გულის ძგერას.

მტერმა, ორგულმა
არა იფიქროს,
რომ „ტარტაროზი",
ან უძლურია,—

და ამიტომაც
მათ არ დაიწყონ
კვლავ ძველებურად
ხელთ ფათურია.

გეძლევათ ნება:
ვინც სთქვას დაცინვით:—
„ახ! „ტარტაროზი"
არის რვა გვერდი",—

იმას მუშტებით,
ანდა წიხლებით,
თქვენ ჩაუმტვრიეთ
ორივე გვერდი.

თუმცა გავნახევრდით
რაოდენობით,—
ნაცვლად ვაღრმავოთ,
აწ შინაარსი,—

და მტრების მიმართ
აწი ვიქნებით
უფრო მრისხანე,
ვიდრე თვით მარსი.

არ შედრეკს რიგი
ტარტაროზკორთა;
კიდევ ემატოს
იმას მრავალი.

დღეს, თუ ეს არის,
ხვალ სხვა იქნება,—
ჩვენს ხელში არის,
ხომ მომავალი!?

ძირს არ დაჰხაროთ
ბრძოლის ალამი,
კიდევ მიიღეთ
ჩემგან სალამი.

„ტარტაროზი".

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მომჭირნეობის რეჟიმი

გავიგე, რომ მომჭირნეობის რეჟიმი გამოცხადდა. ჩემი გაგება რას კმაროდა,—ჩემს ცოლისათვისაც უნდა გამეგებინებია, და მასაც სრულიად უბრალოდ გავაგებიე, როცა სანოვაგის საყიდლად ნაცვლად 50 კაპეიკისა (ესაა ჩემი ხარჯთაღრიცხვა კარგ დროს დამტკიცებული)—25 კაპეიკი მივეცი.

— ამით რა უნდა ვიყიდო?!—მკვახეთმითხრა მან.

— როგორ თუ რა! რაც შეიძლებოდეს ის იყიდე.

— ათ შაურს მაძლევდი და არ მყოფნიდა... ეს რას გვიზამს!? ხომ იცი: სამი სული ვართ.

— ოთხიც რომ ვიყოთ, ეს უნდა ვიკმაროთ. მორჩა და გათავდა!!

— როგორ? როცა ყველაფერი გაძვირდა, მაშინ დაიწყე ეს?— მე არსად არ მივდივარ; წადი და შენ თვითონ იყიდე—მითხრა მან და ხელში აღებული კალათი კუთხეში მიაგდო.

— უი, შენს გამომცემელს; ხომ იცი ქალო, ამდენხანს ეს რეჟიმი არ იყო, ეხლა ეს რეჟიმია. მე აქ რა შუაში ვარ?! მე ხომ არ გამომიცია ასეთი რეჟიმი.

— რა რეჟიმი, შე შესაჩვენებელო, რომ არ გეყოფა, რაღა რეჟიმი გიშველის.

— მე ბევრი არ მცალია; სამსახურში მივდივარ; შენ თუ გაინტერესებს რა რეჟიმია,—აი გაზეთი და გაიცანი—ამოვიღე გაზეთი, მივუგდე და მსწრაფად გარედ გამოვედი.

—:—

სამსახურში რომ მივედი საათმა ათის ნახევარი დარეკა. ყველა თანამშრომლები ერთად იყვენ თავმოყრილი და სტალინის მოხსენების გარშემო კამათობდენ. ზოგი ამბობდა: მომჭირნეობის რეჟიმი კარგია, ზოგიც აგინებდა. კამათში მეც მივიღე მონაწილეობა და მანამდე ვილაპარაკეთ, სანამ ერთმანეთი არ შევლანძღ-შემოვლანძღეთ.

თერთმეტი საათი იყო, როცა მაგიდას მიუჯექით და მუშაობა დავიწყეთ.

— ამხანაგო ამ თვისათვის თქვენ რომელი გაზეთი გამოგიწეროთ—მიმართა ადგილკომის მდივანმა ჩვენს გამგეს.

— არც ერთი.

— როგორ! ერთსაც აღარ იწერთ; ამდენ ხანს ხუთს იწერდით...

— ამდენ ხანს არც ეს რეჟიმი იყო—სთქვა მან და ზეზე წამოდგა...

ამხანაგი კიდევ შეეკითხა რამოდენიმე თანამშრომლებს, მაგრამ „მომჭირნეობის“ რეჟიმის გამო, ყველამ უარი განაცხადა.

კიდევ კარგი—ვფიქრობდი მე.—ჩვენს გამგესაც შეუგნია მომჭირნეობის რეჟიმი; ალბად აწი წარმებას წინ წასწევს.

—:—

მომჭირნეობის რეჟიმმა ჩვენს დაწესებულებაში მართლაც ნაყოფი გამოიღო, რა კი ყველა „მიხვდა“ მის მნიშვნელობას სხვა რაღა იყო საჭირო—არც ერთი გაზეთი არ გამოწერილა, არც ერთი განცხადება არ მიცემია გაზეთს, არც ერთ მუშას თავის დროზე არ მისცემია ჯამაგირი, არც ერთი ზედმეტი მუშაობა დაუჯილდოვებიათ, არც ერთი კაპეიკი არ გადადებულა კულტფონდისათვის, არც ერთ შემთხვევის დროს არ გაცემულა ავანსი ერთი სიტყვით: სასტიკზე უსასტიკესი რეჟიმი დამყარდა.

— საქმეთა მმართველიც ისე „გასკუპოვდა“, რომ ერთ ნაჭერ ქაღალდს აღარ აძლევდა მოხელეებს.

პ. ობოლი.

ღმერთს შეუტია

...ჩვენ ვიფრენთ ღრუბლებს ზემოთ; ასე რომ დიდ დაბრკოლებას ვერ გაგვიწევს ამინდი“.

ამუნდსენის სიტყვიდან

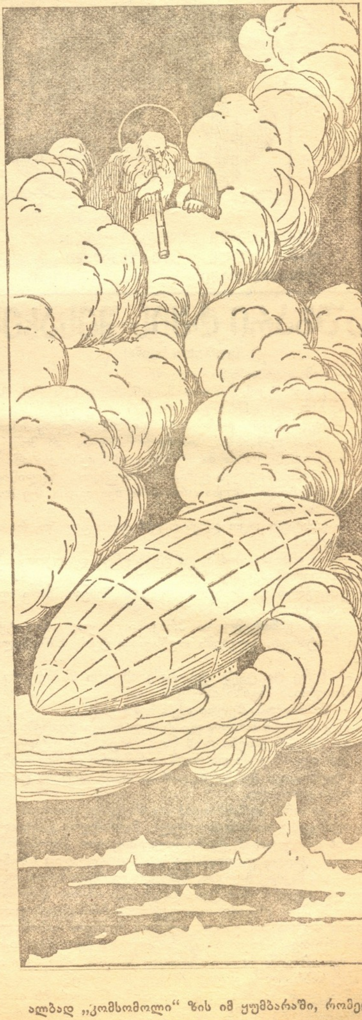

ალბად „კომსომოლი“ ზის იმ ყუმბარაში, რომელიც გამოსროლილია მიწიდან ჩემს ასაფეთქებლად.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ბრწყინვალე აღდგომის“ შემდეგ ბნელს „კუტუსკა“-ში ამოჰყო თავი.

აღდგომის შემდეგ ადგომა უჭირს.

საუბარი ტყის შესახებ

(გურული სცენა)

— გამარჯობა შენი გოგიავ!

— გაგიმარჯოს ჩემო ალმასხან. როვა ხარ. რას შობი, ხომ ხარ ისე კენჩხათ, ძველათ რომ იყავი?

— დედავ! ვარ კიარა მეტი კიდომ! ამ უცხვირპირო ყაზილარებმა თემსაბჭოს თავმჯდომარეობა არ მომცეს, მარა საბჭოის წევრობა მაინც ჩევიგდე ხელში და აწი მე მკითხე მაგინის პატივის ცემა, შარშანდელი წელიწადი იმას ვეხვეწებოდი, რაცხა ორი ძირი ხეი აგდია, ნუ მოჭრით მეთქი, მარა...

— დასტურ კაცო დღეს რაცხა ტყის დღეიაო, რა ამბავია ნეტაი?

— რა ამბავია, ბიძია, და ტყეი უნდა დავიცოთ, იმის დღეა. მთავრობამ გვიყურყუტა, გვიყურყუტა, ეგება მისით მეიფიქრონ და შიაჩერონ ტყეების ჩეხვაო, მარა აფერი არ გამევიდა.

ახლა გამოცემულია პრიკაზი: ყოლგანაი ტყის დღეი ჩაატარეთ, გლეხებს ოუხსენით ტყის მნიშვნელობაო.

— მერე და ტყეს აქვს რამე იმფერი ნიშნეულობა, რომ მთავრობა მაგიზა იწუხებს თავს?

— ნიშნელობა ბეური აქვს, ჩემო გოგიავ!

აი კაი ჰაერი რომაა, აგი ტყეითაა; აგი ღვარები რომ იყო და შარშან ყანები რომ წაგვართუა, აგი უტყეეობითაა; შენ თუ მიადექი და რაცხა ორი ძირი ცხემლაი იზრდება ტყეში, იგი მოსჭერი, გაისად აღარ გექნება და ქედამრჩები ცარიელი.

— კი მარა, ალმასხან, მე არ მოვსჭრი, დათიკამ მოსჭრა, ივანიკამც არ დააკლო ხელი, მაქსიმელამ გაატიალა; აი რაღა გამევიდა; მე ქე მოვკალი სიცივით ქალ-ბაღანაი და იგენმა კიდეც გეითფეს და სახარჯო ფულიც იშონეს.

— აი, საქმეც მაგაშია, ჩემო გოგია, ჩემო ბიძია. დღევანდელი დღეი რომაა ტყის დღეი, აგი იმიზაა დანიშნული, რომე ჩვენ ერთიმეორეს უუხსნათ, რომ ტყეის უთავბოლოთ მოჭრა არ ვარგა, თვითონ ჩვენდაა საზარალო. თვარა აგი თვარ შევიგენით, ერთ ხუთ-ათ წელიწადს იქით არც შენ არ გექნება შეშა, არც ივანიკას, არც პეტრიას და არც გაბრიელას, გადმეიგრიალებს აი ზენა ქარი, (ნუ გეშინია ტყემ არ დააკავოს) და ამ ჩვენ ფაცხებს თავზე წამოგვამფხობს; წვიმაში წამოვა წყალი და ღვარი და ამ შენ ყანა-ბახჩას მისპოტ-მუასპოტიალებს, დაჟექი მერე და უყარე კაკალი, მაშინ ქე მეირტყამ თავში ხელს, ნეტაი არ გაავბდლებულიყავი და ისე უთავბოლოდ ტყეი არ მომეჭრაო, მარა რაღა დროის იქნება. მიადექი მერე და ქექე ნაცარი!

ალლარ-ალლარსან.

თქმულება

ქიზიყელ დედოფლის ამბავი *)

ძველის-ძველად,—სულ სხვა დროში, უხსოვარში, უვიცობის ბრმა ხანაში, ჩვენმა ქალმა უსწავლელმა, გაუთლელმა არ იცოდა: „მაჩი“, „ზაქსი“

და ერთს ასეთს, გონებით ბნელს, ქალს ქიზიყელს გათხოვება დაუპირეს. სადედოფლო ჩვენმა მელომ (თუ გინდ პელომ) ბევრი, რომ არ გავაგრძელო, დედას ჰკითხა:

— მითხარი დედა, გენაცვალე, ნუ გაწყრები, გაჯავრდები, ამიხსენი, მაცოდინე, თუ რა არის გათხოვება და ოჯახის მოშორება?

დედამ უთხრა:

— თვალის ჩინო, სასურველო ჩემო შვილო, ყური მიგდე, გაიგონე და პასუხი მოისმინე: გათხოვდები ქმარს გაყვები, სახლში ხომ არ დამჟავდები! ჯვარს დაიწერ, მაყრიონი სულ მაყრულით გაგიძღვება და ქორწილში, ქმრის ოჯახში ვახშმით კარგად გამოძღები, და მერე კი...

—და მერე კი... რას მიკვეთენ, რაღას მიზმენ?

— ჩაგკოცნიან ჩემო შვილო... კარგი არის ნეტარება და უზომო აღტაცება...

ქორწილში ზის დედოფალი მორთული და მოკაზმული: შავთვალწარბა, ბროლფიქარი, დაქანცული. ორი კიდეც მოიხადა: ჯვარისწერა და ქორწილი. გამძღარია, ეძინება და თვალები ებრიცება. მეტს ვერ ითმენს, წამოდგება (რა ქნას თუ კი ეძინება!) ასე იტყვის გულუბრყვილოთ (არც სცხვენია, არც წითლდება):

— თუ მაღირსებთ, ქე მაღირსეთ, თორემ მწარედ მეძინებ...

—:—

„ტყის კაროლი“, „კომისარო“, მეც მაღირსე სიცოცხლეში თქვენთან მცირე საუბარი... მოხუცი ვარ და მეშინის ამ ცდაში არ გავიპარო. (საიქიოს რაღად მინდა თქვენთან ტკბილი საუბარი)!

პიტნა.

---

*) ეს ამბავი ჩაწერილია ფუტკრების კომისარის—აპოლონ წულაძის მიერ და უძღვნის ამხ. ნ. კიკნაძეს.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ვირის ჩრდილი“

მეგობრული შარჟი

ვირი: (გრიშაშვილს და ფალავას) რა გიჭირთ, რა!!! ამ ზაფხულში ჩემს ჩრდილს აფარებთ თავს და ჩემი ზურგით მოტანილ მაწონსაც შეექცევით სახლში.

ამაღლება.

იტელიგენ—კინკლი—ცია

ერთხელ შვიდწლედის დარბაზში
მოგროვდენ კულტუროსნები;
დაესწრო ყველა „მოღვაწე“
და სოფლის ყველა „მგოსნები“.
უნდათ გამართონ საღამო,
ან წარმოდგენა ქებული.
მათ პიესაზე ასტეხეს
კამათი გაცხარებული.
შეიქნა სჯა და ცილობა,
წამოდგენ ორატორები,
ზოგი გერგესელს შეეხო
მოუხეშავი ტორებით
და ზოგი შიუკაშვილის
იწუნებს ნიჭსა და ქცევასა.
—„ რა ძნელი დაუწერია,
იმ ოჯახ-დასაქცევარსა“.
და ბოლოს კამათის შემდეგ:
„**სულელი**“ ამოირჩიეს,
დაანაწილეს როლები
„არტისტნიც“ გადაარჩიეს.
აქა-იქ თავი დახარეს,
განზე გადადგენ სრულიად;
რომ დიდი როლი არ შეხვდა,
ვანუაც გულ-მოსულია.
კუთხიდან ვიღაც ღრიალებს:
„**გზა-ჯვარედინზე**“ სჯობია.
მას ბანი მისცა ვანუამ
და სხვებიც აიყოლია.
კამათი ისევ გაჩაღდა,
შეიქნა ომი ფიცხელი.
ზოგი დგას გზა-ჯვარედინზე“,
ზოგიც მომხრეა „სულელის“—
ველენტი ამბობს: ასეა,
დათიკო ამბობს: ასეა,
თავდება შეხლა-შემოხლის
პირველი რეპეტიცია.
მზე ესვენება... ეშვება
საღამოს ჩუმი ბინდია.
დაღლილნი კულტუროსნები
სახლებისაკენ მიდიან.
გადის დღეები. არსად სჩანს
საღამო, არც წარმოდგენა...
გვეყო ამდენი ლოდინი,
კმარა ამდენი მოთმენა.

იანო.

—:—

ქ. სამტრედია.

ქუთაისის ქუჩის,
რუხაძისა ნომერს—
ნეტავ რა აწუხებს,
ნეტავ რა აგლოევბს?!
ეს ვინ არის ჩუმად,
რომ ღვრის ცრემლებს მწარეს?
ღამე, არ ამშვიდებს
და დღე არ ახარებს!
ალბად, **კოტრიკაძეს**,
ელის პაწა **მერი!**
ვისგანც ნახა ტანჯვა
და სიმწარე ბევრი.
კიდევ არ ასვენებს:
უნამუსო, ფლიდი!
დადის, როგორც სიძე,
როგორც ვინმე დიდი.
კამფეტებით უნდა,
რომ მოიგოს გული—
მერი ტირის, ტირის
და ივსება წყლულით.
დედინაცვალს—ნაცარს,
რა მოვკითხოთ აბა?
ფიქრობს: კაცთან **მერი**
თოკით, რომ დააბას.
ვით ტუსაღი ამწყვდევს,
მაგრად კეტავს კარებს—
მერი, კოტრიკაძეს,
მაინც არ იკარგებს.
„სიძე“ ღელავს, შფოთავს—
ბავში ოხრავს, კვნესის!
მისი ხმა, ყვირილი
სამტრედიას ესმის.
ალმასკომმო, მგონი,
იცი ყველაფერი!
და გთხოვ: დაიფარო
ობოლ ბავში **მერი.**

ჭაგნელი ბზიკი.

—:—

ლანირ-ჭაგანი.

გლეხკომი დაგვისნეულდა—
ბევრჯერ ვუმღერეთ ნანაო!
თურმე იმ ოხერ სიკვდილსა,
ხელში ეჭირა დანაო.
დავრჩით რიყეზე გლეხები—
წყეული იყოს მარადის,
ვინც შეგვიშალა ხელიო.
მაზრის გლეხკომო! მოგვხედე,
თორემ აღარ ვართ მეტიო!
ვინც კიდევ ღალატს გაბედავს,
მზადა გვაქვს დიდი კეტიო...

პოჭოკი.

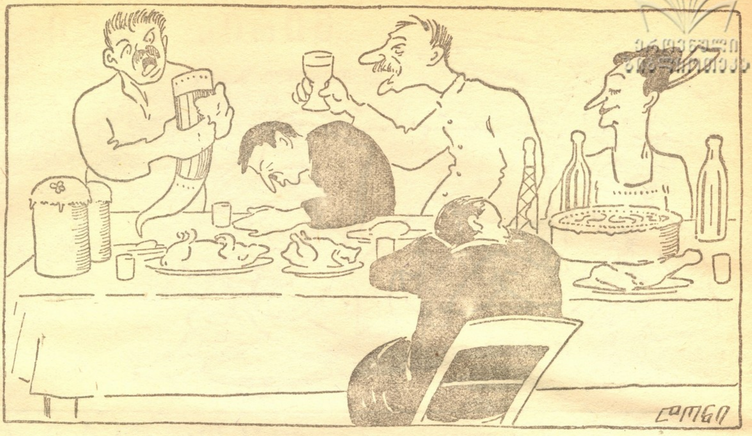

აღდგომა დღეს სავსე იყო სუფრა სავსე ყანწებით

შ. მესხსს (ზუგდიდი) თუ:

„ახალგაზრდა პოეტს დარასელიას ბაყაყები მუზას უფრთხობენ და ლექსებს ველარ სწერს“,—

არც თქვენთვის დაუყრიათ დიდი ხეირი იმავე ბაყაყებს. თქვენს წერილს ეტყობა, რომ იგი დაწერელია ბაყაყების კონცერტის მოსმენის დროს.

მ. სიმონელს (ქუთაისი) თქვენი **„თავგადასავალი“** ცოლის შერთვის შესახებ, არის გოდორში გადასავალი დი, ამიტომაც, ნურას უკაცრავად თუ იგი არ დავბეჭდეთ. ესეც რომ არ იყოს, შე საწყალო, მაგნაირი ცოლი გყოლია და მისი მაინც აღარ გეშინია?! ეს წერილი რომ დაგვებეჭდა, არც ერთს კბილს არ შეგარჩენდა, (**თუმცა**ლა რად გინდა კბილი,—რას სჭამ, როცა ყველაფერი შეუჭამია... კიდევ მეორე, **თუმცალა**: ახლა ეკონომიის რეჟიმია და უკბილობა უკეთესია).

ხუშტარას (ქუთაისი) ხრეხილელ მღვდელზე გვწერთ:

„ფეხით მოგზავრობს ტერენტი,
რადგან არა ჰყავს ჯორია“.

არ გედავებით, ხუშტურავ,
რომ ეს ამბავი სწორია,
მაგრამ რასაც გვწერ სარებზე,—
ის უნდა იყოს ქორია.

ხრიალეთელს (სუფსა) „ძმები ქელეხაძეები“-ს შესახებ თქვენი ლექსი ასე იწყება:

„ორშაბათ დილა გათენდა
რა ავი დარი დგებაო“...

ხრიალეთელის ლექსი კი
გოდორში ჩავარდებაო.

ეს ორი უკანასკნელი სტრიქონი ჩვენი პასუხია თქვენდამი.

უკუდო ეშმაკს (ხაშური) სასწავლებლის ფეხისადგილის შესახებ თქვენ იწერებით:

სამი კედლისგან შესდგება,
წინ არ აქვს მოსაფარიო...
ნეტავი ვინ მოიპარა
ფეხისადგილის კარიო.
როდესაც შიგა შეხვალო
უნდა დახუჭო თვალიო,
თორემ ხალხი დაგინახავს
და ვაი შენი ბრალიო...
სირცხვილის გუნებაში
ცუდ რამეს განიძრახავს...

შე დალოცვილო, სირცხვილი თუ კი იცოდი რა იყო, რაღას იწერებოდი ამ წერილს?!

დედა-ენაში კუდა ხარი სხვებს უგერიებდა ბუზებს, და თქვენც შეგიძლიათ ბუზები მოუგერიოთ სხვებს, რადგან:

„ფეხისადგილში ბუზების
არის მრავალი ჯარიო“.

თიგრის (ფოთი) მოგვბეზრდა ამდენი მღვდლები, მით უფრო ამ სააღდგომოდ. დესერტად სხვა რამე მოგვაწოდეთ.

ახალ-მოსულს (ბორჯომი) წაიკითხეთ თქვენს ზემოთ ჩვენი პასუხი თიგრისადმი; იგი თქვენც გეხებათ.

შალ-განს. თქვენ კი თქვენს ზემოთ წაიკითხეთ ჩვენი პასუხი ახალ-მოსულისადმი; იგი თქვენც გეხებათ.

. . . .

ყველას... ყველას... ყველას... მღვდელ-დიაკონზე წერა აკრძალულია მამისაგან ძისა და სულისა წმინდისაგან.... ამინ.

მიცვალებულებზე ან კარგს იტყვიან, ანდა არაფერს... მღვდელ-დიაკონიც ხომ ცოცხალი მიცვალებულები არიან!..

მათზე ხომ კარგის თქმა არ ეწყობა! ამიტომაც აწი მაინც სიჩუმე სჯობია.

იყო დრო, ტარტაროზს უყვარდა მათი ყლაპვა, მაგრამ მას შემდეგ, რაც ისინი გაირიყენ და გაძვალტყავდენ, მათი ყლაპვა არც ისე გემრიელია. ცარიელი ძვლების ხვრა მგლის საქმეა და არა ტარტაროზის.

აააღდგომევს — ვის ეგონა — ასეთ ვალი ჩავწვებოდით!?!

კარგად დაიხსომეთ ეს... ასე ცუდ ძღვენს ტარტაროზი ამიერიდან არ მიიღებს... ქონი, ქონი მოაწოდეთ... ქონი კი მღვდელს და დიაკონს აღარ აქვთ... სპეც-გამგეებ-ადმინისტრატორები და ჩინოვნიკ-ბიუროკრატები არიან ეხლა მოსუქებული და ისინი გამოაგზავნეთ.

შხანკოლას. თქვენი წერილი დაგვიანებით მივიღეთ. საპირველმაისო ნომერი უკვე გამოსული იყო; შემდეგი ნომრის გამოცემა კი დაგვიანდა. მოგვაწოდეთ სხვა მასალები.

ილისავ ეძავათს თქვენი: **„ქალის გასინჯვა“** როცა გავსინჯეთ-განვიხილეთ, ისე დავიწუნეთ, როგორც თქვენ დაგიწუნებიათ საპატარძლო. არ იფიქროთ, თითქოს ეს იმიტომ, რომ შური ვიძიეთ,—ჩვენ არც კი ვიცნობთ დაწუნებულ საპატარძლოს, არამედ იმიტომ, რომ ისეთივე უვარგისი და მახინჯია თქვენი წერილი, როგორც დაწუნებული საპატარძლო.

ჯულუ (ქუთაისი) არც ისე ცუდი საქმეა, თუ კი:

„აღმასკომი შეუდგა ფეხისადგილების კაპიტალურ რემონტს. მის მიერ გაცემულია ბრძანება, რომლის თანახმად აღმასკომის თანამშრომლებს ეკრძალებათ ბლომად სმა-ჭამა და ადგილობრივ აფთიაქებს კი—აღმასკომის თანამშრომლებზე „ოლეუმ რიცინი“-ს (საბალარათო) მიყიდვა“.

ყინ-ჩილოს (დვაბზუ. ჭალა) რა საინტერესოა ჩვენთვის, თუ: **„როგორ შეირთე ქალი“.**

მაგრამ ჩვენ მაინც დავბეჭდავდით თქვენს მასალებს მიუხედავათ მათი უვარგისობისა, ხოლო საქმე იმაშია, რომ რა ფსავდონიმით გაგვეშვა ვერ გადავსწყვიტეთ.

თქვენ გვწერთ:

„ფსევდონიმს გაცნობებთ ორს: „ყინჩიყო“-ს და „ბურული“-ს, რომელიც სჯობდეს, იმით გაუშვით“.

„ტარტაროზი“-ს სარედაქციო კოლეგიამ ამ საკითხის გადაწყვეტას სამი სხდომა მოანდომა, მაგრამ შედეგს მაინც ვერ მიაღწია:

ამ თქვენს ორ ფსევდონიმში ერთი ვერ ამოირჩია.

ამიტომაც ვერ დაიბეჭდა და გოდორში გადაგზავნა, ხოლო საკითხი კი გადასცა ერთა ლიგას, რომელიც განიხილავს და ალბად ერთ-ერთს ამ ორში ამოირჩევს. (თუმცალა თვითონ თქვენ ვერ ამოგირჩევიათ, თუ რომელი სჯობია მათში და სხვა როგორ ამოირჩევს).

სიობლით დაჩაგრულს (თერჯოლა) მასწავლებლებზე თქვენ გულს გაკლიათ, რომ:

„თუ ლექსია, გეტყვიან:
არ ვარგა ეს ლექსი;
პროზად სწერე წერილი
არის უკეთესი“.

ეს სრული ჭეშმარიტებაა, ძაან კარგადაც უსწავლებიათ და თუ მათ დაუჯერებ, მოიგებ. ეს ამბავი რომ პროზად დაგეწერათ და რომელიმე გაზეთში (მხოლოდ არა „ტარტაროზში“) გაგეგზავნათ, აუცილებლად დაბეჭდავდენ და თქვენს მასწავლებლებს უსაყვედურებდენ უსათუოდ.

ჩვენც გეტყოდით, რომ თქვენი ლექსი არ ვარგა, გამოუსადეგარია, მაგრამ ეს ჩვენი პასუხი უკვე მიგიღიათ თქვენს მასწავლებლიდან. ამისათვის მადლობა ჩვენგან მათ.

„ჯოჯოხეთის მაშხალა“-ს (შუა-სურები) ბევრ ამბებს იწერებით, მაგრამ ყველა აბდა-უბდაა... ალბად იმისი ბრალია, რომ:

„სიწყნარე იყო...უცბად ამოვარდა ცხელი ქარი“... და სხვა.

ალბად ეს ქარი, როგორც „სხვაგან ყველგან“, თქვენს თავშიაც „შევარდა“ და ააფორიაქა ისედაც აფორიაქებული აზროვნება.

მგელს (ფოთი) გვისაყვედურებთ და მოსთქვამთ, რომ:

„ჩემს გამოგზავნილ წერილებს
რატომ აგზავნი გოდორში?“

იმიტომ, რომ არ ვარგა.

„კომუნისტებთან გეახელ,
კვერცხები ჰქონდათ კალათში“.

თქვენი წერილიც ჩვენ ჩავსდეთ
სარედაქციო კალათში.

—:—

საქართველოს სახელმწიფო ... ფილიალი ... წიგნთსაცავი

ტარტაროზი № 48

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მსუნაგ მადას მდიდრების
თუ ვით შემოევლება
ეს იციან მუშების
დაკოჟრილმა ხელებმა.

სიმძიმე გაფიცვების
მათ ზურგს როგორ აწვება.
ეს იციან—მდიდართა
ცრემლით სველმა ლაწვებმა.

რაც მათ დღემდი მიირთვეს
შხამათ შენარგებია,
როგორც ხედავთ—მსუქან წელს
კაი მუშტი რგებია!

საქართველოს კომუნისტური პარტიის ცენტრალ. კომიტ. სტამბა, კამოს ქ., 68.